

Exposicions
Cristina Masanés

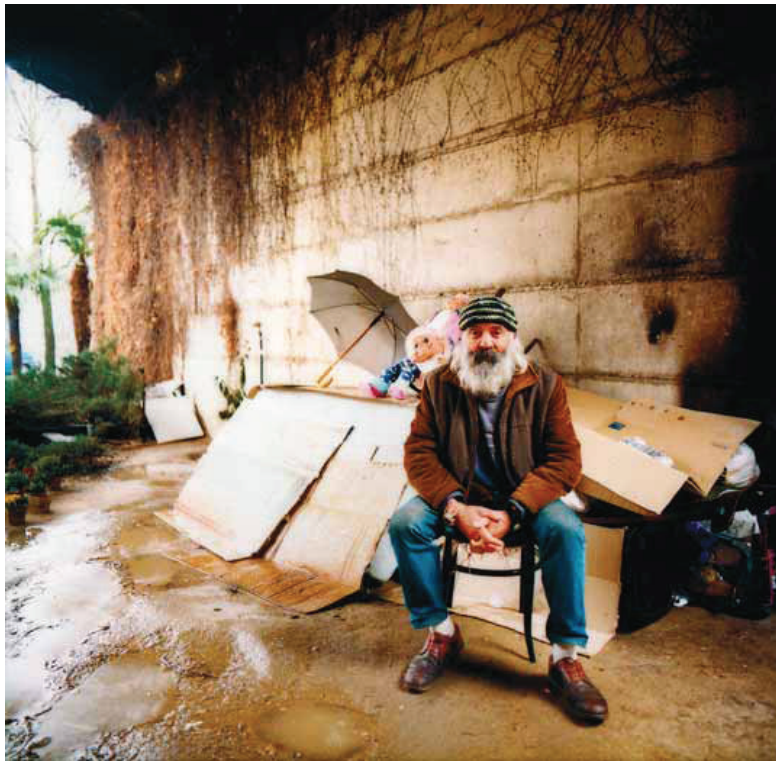
Paisatges d'avui

El paisatge demana distància. Distància per poder-se pensar com a paisatge, per poder-se articular com a concepte. En el cada dia, hi ha encontre, hi ha interferències, hi ha usos. Però no paisatge. La mateixa paraula ja va néixer a distància, en la distància de l'escriptura i la representació pictòrica.

Bòlit, el Centre d'Art Contemporani de Girona, presenta una exposició col·lectiva entorn de la idea de paisatge. Amb un títol que interroga, *Paisatge?* se centra l'ús d'una paraula lluny del context que la va fer possible i mostra la necessitat de revisitar-la de la mà de conceptes com ara espai públic, progrés, vides i emocions. Una exposició d'artistes de diferents generacions que té un efecte de reverberació: allà on comença amb una pregunta, respon per pluralitat.

Històries del riu Ter

Nico Baumgarten (Kiel, 1981) i Alfonso Borragnán (Santander, 1983) centren el seu treball en el riu Ter. El primer, fidel a la seva formació en geografia social, ha resseguit les històries de vida i les arquitectures vinculades al Ter en tot el seu curs. A la manera de Claudio Magris en el seu extraordinari llibre sobre el Danubi, Baumgarten redimensiona l'acció d'aquest riu sobre el territori. Alfonso Borragnán, acostumat a elaborar els seus artefactes fotogràfics, ha fet càmeres amb branques

NICO BAUMGARTEN

dels arbres i amb terres del riu per deixar que sigui el mateix curs del riu qui produeixi les seves imatges. Un curiós treball d'autoretrat d'algú que no té la condició de subjecte.

Clara Boj (Múrcia, 1975) i Diego Díaz (Múrcia, 1975) opten pel paisatge urbà dels parcs infantils. Tots dos artistes, que col·laboren des de l'any 2000, proposen una experiència

Les diferents propostes que s'exposen a Bòlit actualitzen la idea de paisatge

Paisatges?

Alfonso Borragnán, Nico Baumgarten, Clara Boj i Diego Díaz, Pauline Oliveiros i Ione, Lluís Sabadell Bòlit, Centre d'Art Contemporani de Girona La Rambla / Dadespai Rambla de la Llibertat, 1 Sant Nicolau Plaça de Santa Lúcia, 1 Girona Fins al 29 d'agost

singular per fusionar dos àmbits de l'espai públic: el virtual i el físic, el de la pantalla de casa i el del parc del barri. Amb un sistema de sensors, el seu taller infantil *Hybrid Playground* convida als nens a jugar a un videojoc a través del seu joc físic pels gronxadors, el tobogan i altres elements d'un parc infantil a l'ús.

Lluís Sabadell (Girona, 1975) escriu el *Manifest contra el paisatge* (que publicarà la revista *Bornart* en el seu número del mes de juny) i guia el visitant amb un àudio que conté part del manifest i unes imatges de papallones menjant fems de cavall. La tesi de l'àudio invalida la idea de paisatge: condemnat a no existir en tant que construcció mental que no respon a cap estat de la natura.

Finalment, Pauline Oliveiros (Houston, 1932) i Ione (Washington DC, 1937) presenten el seu film experimental *Dreams of Jungfrau*, un film que confronta paisatge interior i exterior enregistrat a l'Hotel Regina dels Alps suïssos. Coneguda per haver aplicat un procés de tractament electrònic del so de creació pròpia a l'acordió, Pauline Oliveiros col·labora amb una gran experimentadora de l'escolta com és la nord-americana Ione. Les *Sonic Meditations* d'aquesta última es podran escoltar des del dia 11 de juny a la capella de Sant Nicolau.*

RETRART GIOVANNI PAOLO PANINI

MONTSE FRISACH

Escenografies romanes

Fellini va immortalitzar la Roma del segle XX en films tan emblemàtics com ara *La dolce vita* o la impressionant (valgui la redundància) *Roma*. A totes dues pel·lícules la ciutat eterna és a la vegada personatge i escenografia, motor d'inspiració i espai vital. Dos segles abans, Giovanni Paolo Panini (1691-1765) va fer alguna cosa semblant amb la seva ciutat adoptiva. Si Canaletto i Guardi van institucionalitzar les vistes pintades de Venècia, anomenades *vedute*, Panini, molt menys famós que els seus col·legues venecians, ho va fer amb Roma.

Panini coneixia molt bé el concepte escenogràfic de la pintura, ja que havia treballat com a escenògraf a la seva Piacenza natal. El 1711 es va traslladar a Roma per estudiar dibuix al taller del

pintor Benedetto Luti i, més tard, amb Andrea Locatelli va treballar en la decoració d'alguns palaus. Gràcies a la seva habilitat amb el pinzell, Panini va ingressar el 1718 dins de la Congregació dels Virtuoses del Panteó. Això era el sùmmum per a un pintor de l'època.

Malgrat que també va ser un bon retratista i muralista, Panini es va especialitzar en *vedute* de Roma. Com sol passar en aquest gènere, l'artista solia barrejar ficció i realitat en les seves imatges de carrers, places, monuments i espais arqueològics de Roma. Es tractava d'embellir la ciutat (encara més, si és possible) per satisfer la demanda de turistes pioners (la majoria anglesos i alemanys) que visitaven Itàlia com a bressol de la civilització

GIOVANNI PAOLO PANINI
Santa Maria Maggiore, 1744
PALAZZO QUIRINALE, ROMA

occidental. L'anomenat Grand Tour era el viatge que tot jove ric havia de fer i, és clar, les pintures i gravats dels paisatges visitats, els souvenirs més preciats per emportar-se a casa. Panini complia totes les expectatives dels turistes pintant el Panteó, el Colosseu, el Fòrum, el Vaticà i les magnífiques esglésies de la ciutat.

Panini va anar més enllà de les *vedute* amb una sèrie de pintures fascinantíssimes en què presenta, amb un brutal sentit escenogràfic, tallers plens de pintures. El detallisme i color d'aquests gabinets de col·leccionista imaginaris són impressionants. A ulls contemporanis, aquests gabinets estan impregnats de nostàlgia i fantasia. Un món ideal fora del temps i l'espai.*